

Meepraten!

'De BNI is al zolang ik weet op zoek naar het profiel van de interieurarchitect', schrijft Marijke van der Wijst in het lezenswaardige boekje 'Mooi Vanbinnen', dat verscheen bij de uitreiking van de Mart Stam Prijs. 'Interieurarchitectuur bestaat niet', ging Cees Dam haar enkele maanden geleden voor. Op het IFI-congres, in september in Johannesburg, bleek de identiteit van de interieurarchitect een thema waar men internationaal mee

worstelt. En vorig jaar werd een verzoek van de Amerikaanse interieurarchitecten organisatie ASID [met 30.000 leden toch geen kleintje] tot formalisering van de titel interieurarchitect door de collega's van de architectenbond [wiens beroep wel beschermd is] in niet mis te verstane bewoordingen neergesabeld. Wat zit ons dwars?

Vroeger werden gebouwen door architecten ontworpen, en als het belangrijke gebouwen waren ontwierp de architect er ook het interieur bij. Sinds begin vorige eeuw begon het inrichten van gebouwen ook een zelfstandige kunst te worden, en vandaag de dag worden interieurs ontworpen en gemaakt door architecten, interieurarchitecten, stylisten, projectinrichters, ontwerpers, ruimtelijk vormgevers, decorateurs, interieurbouwers, aannemers, winkeliers, facility managers, programmamakers, bladenmakers, en

vele andere Slimme Hanzen. Daar is niks mis mee. Wat van belang is, is dat de aandacht voor de kwaliteit van het interieurontwerp groter is dan ooit. Langzamerhand begint het besef door te dringen dat een welingerichte ruimte bijdraagt aan ons welbevinden. En met dat besef ontstaat de behoefte aan reflectie en debat. Wat is interieurarchitectuur, wat is het belang ervan voor onze maatschappelijke en culturele ontwikkeling, hoe definiëren we de kwaliteit van interieurarchitectuur? Dit zijn vragen waarop geen eenduidig antwoord mogelijk is, maar het stellen ervan en het discours erover tekenen het belang van de discipline. Dat debat komt maar schoorvoetend op gang, ook internationaal. Wat ons dwars zit is niet de vraag wie we zijn en wat we doen, maar het feit dat we het er niet over hebben.

In Delft probeert Tony Fretton het debat op gang te krijgen, zoals elders in dit nummer te lezen is. En sinds enkele jaren schrijft ook de Architect inhoudelijk over het vak. Niet toevallig dus dat Liesbeth Melis, redactrice van de Architect, in 'Mooi Vanbinnen' een inleidend essay schrijft. 'Juist omdat vanuit de architectuur op een nieuwe manier naar het interieur gekeken wordt en hier de vragen gesteld worden die er werkelijk toe doen, is het wellicht raadzaam de interieuropleidingen hier onder te brengen en weg te halen bij de Kunstacademies', concludeert ze, en fulmineert nog even door over de kwaliteit van het kunstonderwijs. Daar zou ik natuurlijk op deze plaats op in kunnen gaan, maar hoor ik u daar zuchten of wilt u ook wat zeggen?

Kees Spanjers